

[Aksel Larsen.]

ikke Udtryk for Folketingspræsidiets rigtige Opfattelse af Sagen, og for det andet gælder den ikke, fordi Sagen, hvis det er nødvendigt at have grundlovmæssig Sanktion, kunde ordnes ved den Grundlovsrevision, man tænker sig nu skal ske.

Dernæst maa jeg gøre opmærksom paa, at Grundloven har andre Paragraffer end de to nævnte. Den har ogsaa en § 57. Med Formandens Tilladelse skal jeg citere den sidste Del af Paragraffen; der staar:

„Det bliver nærmere ved Lov at bestemme, i hvilke Tilfælde en Rigsdagsmand, der beforders til et lønnet Statsembede, skal underkastes Genvalg.“

Altsaa, selve denne Grundlovs Fader, selve denne Paragrafs Fader, har tænkt sig Muligheden af, at der kunde være noget forkert i dette, at man, naar man bliver Rigsdagsmand, faar øget Indflydelse, øgede Indtægter, o. s. v. Netop derfor tror jeg, vort Forslag er i Grundlovens Aand, og det vil maaske ogsaa medføre, at det særede Medlem Hr. Pürschel staar op og udtaler sin Anerkendelse af vor Virksomhed her i Tinget. Man skulde ogsaa tro, at alle de, der daglig render rundt og agiterer med, at vi her i Landet har Folkestyre, og at Folkeviljen er højeste Lov, maatte blive begejstret for Forslaget, der i hvert Fald giver denne Paastand om Folkeviljen og Folkestyret et vist Sandsynlighedens Præg, men det synes ikke at være Tilfældet.

Det, der bliver anket over, og det vi anker over, er, at man lader den valgberechtigede Del af Befolkningen vælge Rigsdagsmænd, men derpaa erklærer man, at de skal ikke være bundne ved deres Vælgeres Ønsker, men af deres egen Overbevisning, og saa træffer man ingen Foranstaltninger til at forhindre, at Kredse, som eventuelt er deres Vælgeres Interesser fjendtligt indstillede, faar Indflydelse paa Rigsdagsmændenes Overbevisning og derved faar dem til at gøre noget helt andet end det, deres Vælgere ønsker af dem.

Noget lignende gælder for Embedsmænd. Derfor har vi ikke holdt os ene til Rigsdagsmedlemmer, Kommunalbestyrelsesmedlemmer o. s. v., men har ogsaa medtaget Embedsmænd, fordi det er en Kendsgerning, at netop de kapitalistiske Erhvervselskaber med stigende Forkærlighed søger at faa dels Politikere, helst de mest indflydelsesrige, dels høje Embedsmænd til at gaa ind som Bestyrelsesmedlemmer, Tilsynsraadsmedlemmer, Revisorer, og hvad ved jeg, hvorved de naturligvis bliver ikke alene almindeligvis forpligtede til at vare-

tage deres Selskabs Interesser, men^{er} ogsaa gjort direkte interesserede i det, derved at deres Tantiømer, Honorarer, Lønninger og Udbytter er afhængige af, hvor godt Selskabet gaar. Derfor vender vi os imod dette System, og da der ikke synes at være nogen anden Udvej, da der ikke findes saa megen moralsk Renlighedssans hos de paagældende, at de selv kan sige nej, er det nødvendigt at rejse Spørgsmaalet i Lovform for at faa sat en Stopper for det.

Ministeren lader, som om det er et Spørgsmaal, om, hvorvidt Folk har Raad; hvad skal en Husmand gøre, hvis han bliver Folketingsmand, saa maa han ikke være Skatteraadsmlem, hvordan skal han klare sig økonomisk? Der findes dog, saa haarrejsende og overraskende det lyder, enkelte Folketingsmænd og Landstingsmænd, der ikke har saadanne Bierhverv og dog er i Stand til at klare sig, selv om de ikke personlig er Kapitalister. Beviset er ført, det kan lade sig gøre. Men rent bortset derfra: hvis det var Regeringens Mening, at det ikke maa gøres vanskeligt for Arbejderbefolkningen at vælge sine egne ind som Tillidsmænd i Statens og Kommunens Raad, maatte man aflægge disse noget bedre. Det er derfor, man overhovedet byder Rigsdagsmænd Vederlag, det har der tidligere i alle Lande staaet voldsomme Kampe om, fordi de finansielt privilegerede Klasser helst vilde have, at Rigsdagsmændenes Gerning var uden Vederlag, saa kunde kun de rige komme ind i Rigsdagen, saa var den Sag klart paa en behagelig Maade. Derfor har man af demokratiske Grunde, med Rette, i dette Tilfælde stillet sig paa det Standpunkt, at Rigsdagsmænd maatte have et Vederlag, saaledes at selv de fattigste kunde tillade sig at være Rigsdagsmænd. Derfor er det uberettiget at sige, at det ikke er nok, og at de er nødt til at skaffe sig Ben af forskellig Slags, ellers kan de ikke klare sig.

Men det er paa den anden Side rigtigt, naar Finansministeren endelig drejer det hen i den Gyde, at hvis Folk, der kommer fra fattige Kaar og repræsenterer den arbejdende Befolkning, i Kraft af dette Valg har tilegnet sig en Række vellønnede Tillidsposter og Bibeskæftigelser, som løfter dem op i en saa materielt forbedret Stilling, at de kommer paa Afstand fra dem, der valgte dem, er der skabt Mulighed for en personlig Korruption, Mulighed for, at den enkelte ikke mere synes, det er saa forfærdelig galt fat, som han mente før, saa at han svigter sine Vælgeres Interesser. Hermed er givet en stor Del af Forklaringen paa, at mang-